

ZROD KLANOV

MAČACÍ BOJOVNÍCI

ÚDER HROMU

ERIN HUNTEROVÁ

Albatros

Mačací bojovníci 2

Úder hromu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Erin Hunterová
Mačací bojovníci 2: Úder hromu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZROD KLANOV

MAČACÍ BOJOVNÍCI

ÚDER HROMU

ZROD KLANOV

MAČACÍ BOJOVNÍCI

ÚDER HROMU

ERIN HUNTEROVÁ

Albatros

Velká vdaka Cherith Baldryovej

KLANY

TÁBOR JASNÉHO NEBA

VODCA

JASNÉ NEBO – svetlosivý kocúr s modrými očami

PADAJÚCA PERUŤ – mladá biela mačka

MESAČNÝ TIEŇ – čierny kocúr

LIST – čierno-biely kocúr

LUPENA – malá žltá mačka so zelenými očami

BYSTRÁ VODA – sivo-biela mačka

MRÁZ – čistobiely kocúr s modrými očami

PICHLIAČ – strakatý kocúr

ŽIHLAVNÍK – sivý kocúr

HLBOKEJ TIEŇAVY

VODKYŇA

HLBOKÁ TIEŇAVA – hustosrstá čierna mačka so zelenými očami

SIVÉ KRÍDLO – kocúr s hladkou tmavosivou srstou a zlatými očami

ROZOKLANÝ ŠTÍT – malý sivý pruhovaný kocúr s modrými očami

ŠKVRNITÁ SRSŤ – útla strakatá mačka so zlatými očami

POKROPENÁ KVETINA – hnedá pruhovaná mačka s modrými očami

ROZTRIEŠTENÝ LAD – sivo-biely kocúr so zelenými očami

MRAČNÝ DEŇ – dlhosrstý čierny kocúr s bielymi ušami, bielym chvostom a dvoma bielymi labami

KAVČÍ ŠKREKOT – mladý čierny kocúr s modrými očami

LETIACA JASTRABICA – oranžová pruhovaná mačka

MAČATÁ

BLESKOVÝ CHVOST – čierny kocúr

ŽALUĎOVÁ SRSŤ – gaštanovohnedá mačka

HROM – oranžový kocúr s jantárovými očami a veľkými bielymi labami

TULÁCI

VETERNICA – šlachovitá hnedá mačka so žltými očami

ÚTESOVEC – štíhly sivý pruhovaný kocúr

TŔŇ – vypĺznutý kocúr s fľakatou srstou

ROSA – mačka s krátkou hustou sivou srstou a jasnomodrými očami

RIEČNY ZURKOT – dlhosrstý strieborný kocúr

HMLA – sivo-biela mačka

MICKY

VČIELKA – baulatá strakatá mačka so žltými očami

KORYTNAČIA NÔŽKA – strakatá mačka so zelenými očami

PROLÓG

Na vresovisku vládla tma, teda až na ligotanie vzdialených hviezd a bledé svetlo mesiaca. Hrom sa zahniezdil na zadných nohách a pri pohľade na strieborný kruh tesne nad obzorom prižmúril oči na úzke štrbiny. Nočný vánok, ktorý mu prečesával srst', bol chladný a osviežujúci. Mladý kocúr sa pôžitkársky natiahol a potom zmeravel, keď okrem jemného vlnenia zacítil aj niečo ďalšie. O hlavu sa mu opakovane obtieralo niečo teplé.

Otočil sa a zbadal, že mu jeho matka Búrka oblizuje uši, ako keď bol ešte malé mača. Uspávala ho tak, opretého o jemnú srst' na svojom bruchu. Hrom sa udivene nadýchol. *Moja mama!* Bolo to už tak dávno, čo naposledy cítil dotyk jej srsti.

Búrka zastala. Hrom sa s ňou stretol pohľadom a mal pocit, akoby sa ponáral do zelených hlbín jej očí. Natiahla jednu labu, privinula si ho bližšie a on zacítil upokojujúci buchot jej srdca.

Hromovi v hlave vírili myšlienky o tomto zvláštnom stretnutí, no zároveň si uvedomoval, že mu je známe. V bdelom stave si na matku nedokázal spomenúť, no teraz spoznával každú bodku na jej srsti. Dokonca aj letmá vôňa jej dychu mu bola povedomá, prebúdza v ňom spomienky na tmavý, ozývajúci sa dvojnožčí brloh, kde sa narodil.

Pri pohľade na Búrku si spomenul na mačku, ktorá sa oňho starala, keď ho Sivé krídlo priviedol na vresovisko. *Letiaca jastrabica je na mňa dobrá.* Vždy bola k nemu nežná. No láska a útecha od jeho vlastnej matky boli silnejšie.

Z hrdla sa mu vydralo pradenie. „Povedz mi ten príbeh znova,“ zaprosil, hoci si nebol istý, ktorý príbeh myslí alebo odkiaľ tá túžba počuť ho prichádza.

Búrka sa k nemu usadila pohodlnejšie, s jednou labou ochránarsky položenou na jeho pleci. Na okamih zaváhala a uprela pohľad za Hroma, akoby dovidela do nedozernej diaľky.

„Na tvojho otca som prvý raz narazila v lese,“ zamrmlala slová, ktoré v Hromovej mysli zazneli ako známa ozvena. „V krytej priehlbine, kde žil. Ležal pred malinčím. Pozreli sme sa jeden druhému do očí a zrazu sme... skrátka sme to vedeli. Cítila som v ňom lásku.“

Hromovi sa zmätene zježila srst, akoby po ňom liezli mravce. „Prečo sa všetko tak zmenilo?“ spýtal sa. „Jasné nebo ma vykázal – môj vlastný otec! Kam všetka tá láska zmizla?“

Cítil, ako sa Búrka stiesnene zahniezdila. „Stále je tam,“

odvetila. „Len... Jasné nebo nevie, ako s ňou naložiť. Pomôžeš mu s tým.“ Sklonila hlavu a začala ho silno, upokojujúco lízať jazykom po boku tela. „Viem, že to dokážeš.“

Hrom sa uvoľnil, ale ešte než zavrel oči, zazrel, ako sa v diaľke zrazu niečo pohlo. Tmavý obrys mačky so zdvihnutou hlavou a chvostom, ktorý cupotal pred žiarivým kruhom mesiaca. Hoci bol veľmi ďaleko, Hrom inštinktívne vedel, že je to jeho otec.

Búrka ho musela zazrieť tiež, pretože Hrom cítil, ako sa jej zrýchlil tep. Aj jeho zaboľelo srdce, keď si uvedomil, že jeho matka stále Jasné nebo miluje.

Napoly vstal s úmyslom vyraziť za ním, ale Búrka mu položila labu na plecía a pritiahla si ho bližšie k svojmu boku. „Nechaj ho tak,“ zamňaukala ticho.

„Ale vravela si...“ namietal Hrom.

„Teraz nie je ten správny čas,“ povedala. „Budeš vedieť, keď príde.“

Znova mu začala lízať uši a Hrom sa pomaly usadil. „Je to môj otec...“ zamrmlal smutne.

„Viem,“ uistila ho Búrka. Krátko ho hravo potľapkala labou so stiahnutými pazúrmí po nose. „Máš v sebe toľko z neho,“ zapriadla.

Bolesť v Hromovom srdci stále silnela, akoby ho zvierali ostré pazúry. „Tak prečo ma Jasné nebo neprijme?“ naliehal. „Prečo nemôžem ísť za ním?“ Jeho hlas prerástol v kvílenie. „Celé je to také nesprávne!“

Keď sa Búrka zahľadela na mesiac v splne, oči mala plné žiaľu. Nočný vánok silnel a prečesával jej srst', a ona sa

tesnejšie ovinula okolo Hroma, aby ho chránila pred chladom.

Hrom jej viac nevidel do tváre. Len počul, keď znova prehovorila. „Všetko to napravíš,“ zamrmlala a jej hlas prestúpil jeho žily ako teplý med. „Keď nadíde ten správny čas, viem, že to dokážeš...“

1. KAPITOLA

Mladý porast trávy na vresovisku sa vlnil v teplom vánku, ktorý prečesával srst' Sivému krídlu a prezrádzal, že chladné obdobie sa chýli ku koncu. Zo zeme všade naokolo vyrážali zelené klíčky a na útesovcoch, ktoré posievali krajinu, sa zjavili žiarivožlté kvietky. Vzdialené trilkovanie vtákov napovedalo, že koristi bude v nadchádzajúcich mesiacoch dostatok.

Hrom o niekoľko dĺžok chvosta ďalej nadšene pišťal pri zápase s mačatami Letiacej jastrabice, Bleskovým chvostom a Žaludovou srstou. Sivé krídlo s láskyplným žmurkaním sledoval, ako sa prevalujú v jemnej tráve a oháňajú sa po sebe labami so stiahnutými pazúrmami. Požiadal Letiacu jastrabicu o dovolenie vziať ich na lekciiu lovenia.

„Dobre,“ súhlasila pruhovaná mačka. „Ale dávaj si pozor, aby si sa s nimi príliš nevzdialil od tábora.“ Teraz ich s radosťou nechal, nech sa chvíľu pohrajú, a užíval si ich bezstarostné šibalstvá.

O niečo ďalej na vresovisku videl Mračný deň a Škvrnitú srst', ako sa vracajú od rieky s trsmi čerstvých byliniek zovretými v čelustiach. Z kríka útesovca sa vynorila Pokropená kvetina s bezvládnym telom králik. Ťahala korist' do priehlbiny, kde Kavčí škrekot a Roztrieštený ľad vyhrabávali ďalšiu zeminu, aby otvorili nový tunel na spanie. Letiaca jastrabica a Hlboká tieňava sedeli tesne pri sebe, rozprávali sa a čistili.

Konečne sa tu cítim ako doma, pomyslel si Sivé krídlo, spomínajúc na ich dlhú cestu z hôr a problémy, ktoré ich pri usádzaní sa na vresovisku postretli. Prijat' Vykladačkinu víziu lepšieho domova, ktorý nájdu, ak sa vydajú po slnečnej ceste, bolo ťažké. Ich púť bola plná nástrah, a predsa všetky prekonali. *Žije sa tu dobre.*

„Bleskový chvost, budeš zajac.“ Sivé krídlo pri zvuku Hromovho hlasu presunul pozornosť späť na mačatá. „Ukážem ti, ako sa chytajú.“

„Dobre.“ Bleskový chvost začal pri napodobovaní nepravidielných pohybov zajaca poskakovať z boka na bok.

Hrom vrhol pohľad na Ťaludovú srst' a zamňaukal: „Sleduj!“ Pritisol sa k zemi a začal sa zakrádať k Bleskovému chvostu, ktorý sa obzeral cez plece, aby zistil, či sa k nemu staršie mača približuje.

Hrom zavrtel zadnými nohami a vrhol sa obrovským skokom vpred. Keď dopadol na Bleskový chvost, čierne mača zapíšťalo, prevalilo sa na chrbát a ovinulo laby okolo Hromovho krku, takže obaja padli na zem a premenili sa na jednu kopu metajúcej sa srsti.

Jasné nebo a ja sme kedysi boli takí istí, pomyslel si smutno Sivé krídlo. Ako je možné, že sme sa tak strašne poškriepili?

„Si mŕtvy!“ zavyl Hrom. „Zabil som ťa!“

„Chcem to spraviť naozaj!“ vyhlásila Źaluďová srst', ktorá k nim pribehla. „Budem najlepšou lovkyňou na svete.“

„To je dobre,“ zamňaukal Sivé krídlo, cupotajúc k mačatám. „Ale predtým sa toho musíš veľa naučiť.“

„Viem sa zakrádať ako Hrom.“ Bleskový chvost sa pritlačil k zemi, zavrteľ sa a zašmátral labami v tráve. „Vidíš?“

„Výborne,“ odpovedal Sivé krídlo, ignorujúc jeho chvost, ktorým mával vo vzduchu. „Ale vedieť niečo chytiť nie je všetko. Tu na vresovisku vás koristiť vidí zďaleka, takže čo musíte spraviť?“

„Skočiť na ňu... takto!“ Źaluďová srst' zapišťala, vyskočila na brata a zhodila ho na zem.

Hrom sa vrhol k nim. Nikdy nič nechytia, ak nebudú dávať pozor, ale Sivé krídlo ich nechcel karhať. Sledovať šťastné, zdravé mačatá mu padlo dobre.

Sú také veľké a silné... dvakrát také ako chúda Vtácia pieseň.

Pri spomienke na jeho sestru, ktorá zomrela v horách, pretože pre ňu nebolo počas chladného obdobia dost' jedla, ho bodol žiaľ. Zacítil príval ochranárskej lásky k Hromovi a ostatným. Bol rozhodnutý docieľiť, aby z nich vyrástli silné, zdravé mačky.

Chladné obdobie tu nebolo také náročné. Vždy sme mali

dost koristi. Sivé krídlo sa stále nevedel celkom zmieriť s tým, že miestny sneh nebol taký hustý ako snehová prikrývka v horách a nevydržal rovnako dlho. Námraza sa ráno roztápala oveľa skôr. Mali pár dní, keď nemohli vyraziť na lov alebo nevedeli nájsť vodu na pitie, predovšetkým v lese, kde ich pred tým najhorším chladným počasím chránili stromy. Potlačil povzdych. Jeho domov a jeho matka Tichá kvapka mu stále občas chýbali, ale ľahší život na vresovisku znamenal, že mačatá prežili a onedlho sa dočkajú návratu teplého obdobia.

Hrom a Bleskový chvost sa ďalej kľbčili a mňaučali dost hlasno na to, aby odplašili všetku korisť na vresovisku. Ťaludová srst sa od nich odtrhla a náhle zapišťala: „Sledujte!“

Rozbehla sa do priehlbiny a zmizla v ústí tunela, kde Sivé krídlo predtým videl pracovať Kavčí škrekot a Roztrieštený ľad. S rozbúšeným srdcom zamieril za ňou. Pod vresoviskom sa tiahla celá sieť tunelov, ktoré zväčša vyhľadili králiky. Mačky ich začali zväčšovať a robiť si z nich brlohy, ale miestami boli stále nebezpečné. Sivé krídlo sa v norách nikdy necítil dobre. Boli také tmavé a úzke, že sa mu v nich ťažko dýchalo. *Navyše, ak by zašla do tunelov príliš hlboko, mohla by sa nám stratit.*

Na jeho úľavu Ťaludovú srst takmer okamžite vystrčila z tunela ďalšia mačka. Keď vyliezla, Sivé krídlo zbadal, že je to jej otec, Kavčí škrekot. Za nimi sa zjavila hlava Roztriešteného ľadu s nahnevaným výrazom v tvári.

„Drž sa odtiaľto bokom,“ vyhrešil Kavčí škrekot Ťalu-

ďovú sršť. „Tento tunel ešte nie je bezpečný. Roztrieštený ľad a ja ho stále hrabeme.“ Prudko ťukol dcéru po nose labou so zatahnutými pazúrmí. „Nemala si byť na lekcii lovenia so Sivým krídlom?“

„Aj je,“ zavolal naňho Sivé krídlo. „Vďaka, Kavčí škrekot.“

Čierny kocúr odpovedal kývnutím hlavy a potom znova zmizol aj s Roztriešteným ľadom v tuneli.

Žaludová sršť sa so zveseným chvostom otočila a vyteperila sa späť po svahu na vrch priehlbiny.

„Páni!“ zvolal Bleskový chvost, keď sa pridala k ostatným. „To bolo úžasné! Dozvedeli sme sa, ako dostať po nose!“

Žaludová sršť naňho škaredo pozrela, ale neodpovedala.

„Myslím, že by si nám to mala ukázať znova,“ doberal si ju jej brat. „Nie som si istý, či som to pochopil.“

„Vážne? Tak po nose sa dostáva *takto*, ty blší mozog!“ Žaludová sršť zasyčala a zahнала sa labou po bratovom nose.

Bleskový chvost uskočil vzad. „Hej, to bolelo!“

„To stačilo,“ zamňaukal Sivé krídlo a vošiel medzi súvrhovcov, ešte než vypukla bitka. „Máme loviť, nezabudli ste?“

Mačatá sa na jeho úľavu utíšili a začali sa šuchtať z miesta na miesto, až kým si nenašli pohodlný priestor na sedenie. Zdvihli naňho širokánske oči.

Sivé krídlo sa poobzeral po niečom, čo by mohlo mladým mačatám pomôcť. Všimol si, že pod kríkom útesovca

sa niečo hýbe – králik, ktorý vykukol von a hryzkal trávu.

„Pozrite sa tam,“ vyzval mačatá a ukázal naňho chvostom, „ale nehýbte sa. Vidíte toho králika? Idem ho chytiť.“

Mačatá prikývli, oči im žiarili a konččky chvostov sa netrpezlivo šklbali.

„V prvom rade,“ pokračoval Sivé krídlo, „počkám, kým sa trochu vzdiali od kríka. Pravdepodobne sa tam niekde skrýva vstup do jeho nory. A keď ho budem prenasledovať, budem ho neustále pozorne sledovať, aby som mohol predvídať, ktorým smerom sa rozbehne.“

Kým rozprával, králik vyliezol ešte o kúsok ďalej. Sivé krídlo ho uprene sledoval a čakal na tú správnu chvíľu. Potom prudko vystrelil za ním, vyžíval sa v pocite, že nahaňuje svaly a cez kožuch mu prúdi vietor.

Bol pár chvostov od neho, keď si králik uvedomil, že tam je. Zviera sa so zdeseným zapišťaním a poskakujúcim bielym chvostom vydalo na útek. Sivé krídlo z neho nespúšťal zrak, a keď sa tvor pokúsil vrátiť do bezpečia pod kríkom, rozbehol sa mu odrezat cestu.

Králik sa šmykom znova stočil iným smerom. Ale Sivé krídlo ho pár skokmi dostihol, dopadol mu na plecía a prirazil ho k zemi, kde ho zabil uhryznutím do krku. Zaplavila ho spokojnosť.

Zdvihol stále teplé telo svojej koristi a odcupotal späť k mačatám, ktoré ho obdivne sledovali.

„Skvelý úlovok, Sivé krídlo!“ zvolal Hrom.

„Aj ja chcem takto loviť,“ zamňaukala Źaludová srst’.

